

Év végi beszélgetés T. Mészáros András polgármesterrel

„A város kezd igazi közösségként működni”

Túl vagyunk a 2011. év utolsó közgyűlésén, rövid pihenőre vonul a képviselő-testület, ilyenkor alkalom kínálkozik az esztendő mérlegének megvonására.

E mérlegről T. Mészáros Andrással, Érd Megyei Jogú Város polgármesterével beszélgettünk.

- Polgármester úr milyen-
nek látja, milyenek minősíti a
magunk mögött hagyott eszten-
dőt?

- Érdemes legalább két szempontból vizsgálni ezt a kérdést. Az ország szempontjából és a város szempontjából, hiszen mindkettő érinti az itt élőket. Nos, az ország nehéz évet tudhat maga mögött. A globális és az ezt tetéző, az előző, szocialista kormánytól örökölt gazdasági válság finoman szólva is erős rányomta bélyegét az Orbán-kabinet működésére. Szűk mozgásteret engedő helyzetben kell lavíroznia a kormánynak, amely ennek ellenére komoly strukturális átalakításokba fogott. A parlamenti ellenzék lépten-nyomon kárhoztatja ezeket, de a társadalom nagyobb és józanabb része tisztában van a helyzet súlyosságával. Ezt jelzi a közvélemény-kutatók felmérései csakúgy, mint az időközi választások, amelyeken a Fidesz rendre kiválóan szerepel. A kormány iránti bizalom tehát nem csökkent a választások óta, s ez komoly erőt ad a miniszterelnöknek és minisztereinek.

– A gazdasági válság hatása
Érdet sem kerülte el természetesen, az érdek is bőrukön érzik azt, ugyanakkor örömmel és nem kis büszkeséggel mondhatjuk, hogy ebben a helyzetben is szinte maximálisan kihasznál-
tuk a kínálkozó lehetőségeket.

Olyan, evtizedek óta fennálló adósságait törlesztheti a város lakóival szemben, amelyek alapjaiban változtatnak az itt élők életminőségén. Bár fanyalgók természetesen itt is akadnak, tény, hogy Érd az ország legsikeresebben pályázó városai között van, miközben az egy főre jutó adóssága nem éri el a 155 000 forintot. Ennek köszönhetően elindulhatott végre a csatornaberuházás, s belátható időn belül az eddigi alig húszszázalékos csatornázottság eléri a száz százalékot. Emellett – de nem mellesleg – Érd arculatát is sikerült szerethetőbbé, barátságosabbá, otthonosabbá tenni, hiszen megépült az új főter, amelyet augusztusban és szeptemberben közel tízezren ünnepeltek együtt. Felújítottuk és kibővítettük a Magyar Földrajzi Múzeumot, s újjáépítettük a Gesztelyi-házat, amelyben megnyílhatott végre a Városi Galéria. Összességében csaknem 40 milliárd forintot pályázati pénz érkezett a városba, s ezt mind a virágzó kertváros javára fordíthattuk. Olyan komoly gazdasági krízisben, amelyet most Európa és az ország is átél, ez igen komoly teljesítménynek mondható.

- Mi az vagy melyek azok a tényezők, amelyeket sikerként könyvelhet el a város?

- Az imént elmondottak mellett sikerként élem meg, hogy a város kezd igazi közösségként működni. Ha járt a város Főterét megnyitó ünnepi rendezvényen, láthatta, hogy

Fotó: Érdi Újság archív

T. Mészáros András: Hiszem, hogy 2014-re Érd a térség vezető városa; élhető, szerethető, virágzó város lesz

soha annyian nem voltunk még együtt. Megéltünk a most elköszönő évben tünnetést, tiltakozást, amelyen néhány tíz, legfeljebb száz ember vett részt. Fontos ez is, hiszen kell, hogy mindenki kifejezhesse a véleményét. De amikor nem a politikáról, nem valaminek az ellenzéséről, hanem az épülésről, a fejlődésről, végső soron a közösség javát gyarapító építkezésről van szó, akkor annak ünneplésére ezrek jönnek el, és nem parancsra, hanem önként, jókedvvel. Hiszen a legtöbben, akik itt élünk, tudjuk, hogy ami megépül, az nem egy-két ember és főleg nem pártok miatt épül, hanem a közösségért. Azért, hogy jó szívvel élhessen itt mindenki.

- Vannak-e olyan momentumok, amelyek szerepeltek a 2011-es elképzelések között, de valamilyen okból nem valósulhattak meg?

– Nyilván nem teljes a feltárás meg nem valósult tervek lajstroma nélkül. Természetesen akkor lennének maradéktalanul elégedett, ha nem lennének rossz utak Érden, ha minden gyereknek jutna óvodai férőhely, ha a közbiztonság maradéktalanul biztosítva lenne a városban. És bár építettünk új óvodát, bár előbbre léptünk a közbiztonság terén is, józanul gondolkodva belátható, hogy csak apró lépésekkel juthatunk el a célig. Most a csatornaberuházás zavartalan lebonyolítása az első, s ha ezen túljutottunk, hozzáláthatunk például az utak rendbetételéhez.

- Mindezek ismeretében milyen 2012-es évre számít; mit vár a jövő esztendőől a város vezetése, és mire számíthatnak az immár 65 ezernél több lakosú Erd, a legnagyobb Pest megyei város polgárai?

– Leginkább arra koncentrálok, hogy az ütemtervnek megfelelően haladjon a csatornázás. Ez a következő év legfontosabb feladata. Komoly pénzről, csaknem 30 milliárd forintról van szó, amelyet nem a városvezetés kapott, hanem az érdek. Ez komoly felelősség, így minden energiámmal azon leszek, hogy

ezt a pénzt a legszakszerűbben, a leghasznosabban és természetesen ellenőrizhető módon fordítsuk a csatornaprogramra. Ha ezt befejezzük, büszkén húzhatjuk ki magunkat, bár megállásra akkor sem lesz mód. Utolsó állomásához érkezett a „Virágzó kertváros” program, és hiszem, hogy 2014-re Erd a térség vezető városa - élhető, szerethető, virágzó város lesz.

– Ennek reményében kívánok
minden érdeinek áldott, békés
ünnepet!

Béke, békeesség, békeharc, békekötés. Sokáig nem tudtam, hogy ezt a szót, hogy béke, a törököktől vettük át, s ők szívesen hagyták itt nekünk, akár az általuk Budán épített és még ma is működő gyógyfürdőiket. Béke alatt ők is ugyanazt értik, amit mi is értünk. Az emberek közti megértés, az egymás sérelme nélkül megvalósított nyugalmas életet.

Ennek a szónak a karácsonyi ünnepkörben jelentős szerepe van, hiszen a karácsonyról; Jézusra, az ő születésére emlékezve, benne a Megváltót köszöntve és dicsérve szoktuk mondani, hogy a karácsony a béke és a szeretet ünnepe. Ha valaki feltenné ilyenkor a kérdést, hogy békesség van-e manapság a világban – akkor bizony azt felelnénk, hogy nincs. A hajdani Selyemút földjén, Afganisztánban még mindig folyik a vér, Irakban a szünni nem akaró merényletek következtében tucatjával halnak az ártatlanok. Közel-Keleten hol a palesztinok, hol az izraeliek békétlen földjén robbannak az aknák, ugyancsak ártatlan emberek életét oltva ki. Közismertek az Afrika északi részén kirobbant véres forradalmak, amelyek a győztesek reakciójaként most is szedik áldozataikat. Való igaz, a forradalmak során két diktatortól szabadult meg népük, de ez sok szenvedéssel járt és még ma is azzal jár.

Talán még ezeknél is vésze-
sebb az éhhalállal küzdő népek
helyzete, elsősorban Afrikában.
Az egyre duzzadó, növekvő
számú menekülttáborok lakó-
it egyes helyeken az áldozatot

A szerkesztő jegyzete

Kívánságlisták

Tanulmányok szociológiai felmérése születhetne abból, ha az emberek ünnep körüli, időszakos kívánságait valaki felmérné és összesítené akár korszakok, akár vagyoni, társadalmi státusz, esetleg nemek, életkor, képzettség, vagyoni helyzet vagy éppen lakóhely szerint. A sor egyik szelén nyilvánvalóan azok foglalnának helyet, akik úgy vélekednek: olyan nap a karácsony is meg a húsvét is, mint a többi. Nem kell ekkor semmi felhajtás, legfeljebb a munkaszünet van, akkor jó! kialszom magamat, de nem kívánok én semmit, hagyjanak engem békén az ilyen ünnepélyeskedéssel. A másik végtel a jórészt kívüllagnak szóló nagy-nagy ünneplés. Amikor úgy-jelennek meg a villogó fényfüzerek, kerülnek a karácsonyfára alá az esetleg év közben megkaptalt csoda-ajándékok, hogy nincs mögöttük érzés, nincs összetartozást jelentő együttlét.

Nyilvánvalóan torz példák ezek, hibás, szélsőséges kinövésai az ünnepkörnek, de sajnos jelen vannak. Azt pedig, hogy mitől lehet igazi az ünnep – mit kérjünk, mit kívánjunk – karácsonyra – végképp nem lehet előírni, meghatározni. Maradnak tehát a komoly vagy mások csak tréfának szánt kérések, kívánságok, olykor pedig, leginkább gyerekeknél a konkrét, írásba is foglalt kívánságlisták. Itt már találhatunk érdekes dolgokat, és nem feltétlenül a gyémánt nyakékre vagy értékes értékpapírra, részvényre kell gondolni, bár újabban ilyesmiről is lehet hallani. Sokkal fontosabb ennél, hogy a leír vagy akár csak szóban előadott óhajok ha őszinték, egyértelműen megmutatják, kinek mi hiányzik. Lehet ez anyagi dolog, sőt, egy bőséges megengedélés – ünnepi ebéd! – vagy egy régóta hiányzó

meleg ruhadarab is, tehát nem mindig a pénzközpontúság jele, ha valaki kézzel megfogható ajándéokra vágyakozik.

Ezek a listákon azonban nem ritka a kézzel nem megfogható, boltban meg nem vehető ajándék kérése sem. Amikor azt kéri egy gyerek, hogy legalább ilyenkor az anyu legyen egész nap itthon. Vagy, hogy az apu ne ugorjon fel ebéd után az asztaltól, mert dolga van, hanem üljön le velünk játszani. Jelzések ezek, komolyan veendő üzenetek, amelyeket érdemes „felretenni” ünnep utánra is.

Mint ahogy jelzések az ilyenkor szokásos díszítések is. Kezdődnek ezek már kinn, színes lámpákkal a kerti fenyőn, folytatódhatnak az ablakkeretre függesztett izzósorral, de lehet csupán egy egyszerű, fagyönggyel ékesített kis koszorú is a bejárati ajtón. Tulajdonképpen mindegy, mert a lényeg úgyis beljebb van. Nem a konyhában, ahol már fő a töltött káposzta vagy sül a rántott hal, és nem is a szobában, ahol az adventi koszorún már mindegyik gyertya ég, és a karácsonyfa alól már mindenki elvitte az ajándékát, hanem még beljebb. Belül, bennünk; hogy ott milyen kívánságok fogalmazódnak meg, hogyan, mivel tudunk „díszíteni”. Mert ez az igazi kívánságlista. Amikor kihasználva az ünnep kínálta szusszanásnyi időt végiggondoljuk: mit is szeretnénk elérni, megkapni, mit is kérünk, hogy szeretteink is, meg mi is boldogabban éljünk?

Mindezt végiggondolva kívá-
nok boldog ünnepet – meg az
ünnep utáni időszakra nagyon
boldog hétköznapokat.

Top Wonder

Fotók: Kovács Renáta

A gyerekek gyorsan birtokba vették a főtéri szökőkutat

Főtér rendezvényei olykor tízezres tömeget vonzottak

Béke

vállaló szeretetszolgálatok ser-
képesek már ellátni. Az ember-
könyörületesség folytán gyűjtő-
gyógy- és élelmiszerek száll-
tató vasúti vagonokat, kamionoka-
útközben a szervezett rablóban-
dák kifizosztják, személyzetük-
megölik. Több évtizedes tapaszt-
alatom azt a kényszerképzete-
kelti bennem, mintha valaki
érdeke lenne a háború és a hábo-
rú állapotok fenntartása. Ennek
megvalósításához fegyverek kel-
nek, amelyeket gyárilag állítana-
elő. Emberi munkaerő bevonás-
 nélkül ez nem lehetséges. Amint
tapasztaltam, ezeket a gyárak
semmiféle gazdasági válság nem
érinti, nem is fenyegeti. Egy dolo-
 azonban nem kedvez számukra.
Ez pedig nem más, mint a nem-
zetek, az országok közt beáll-
talanos béke vágya, a békemoz-
galmak erősödése.

Kíváncsi természetű lévén a
internet segítségével hozzávető-
leges képet kaptam az utóbbi
évszázadok sztrájkjairól. Szinte
alig hihető, hogy a fegyvergyá-
ri munkások legutóbbi sztrájkja
Angliában, a Napóleon bukása utáni
követő években volt. Mindenfé-
lzetlenül a sztrájkok szakra ma
szakra munkásai sztrájkoltak
százada, de fegyvergyáriak nem.
Valószínű - nyugtattam magam

–, ezek a fegyvergyárosok béke-
akarnak, jól betanulva az immá-
szállóigévé vált, igazságtarta-
dommal is rendelkező mondás-
„Békét akarsz? Készülj a hábo-

rúra!” Igen ám, de létezik egy másik, ugyancsak igazsághordozó mondás, amely Máté evangéliumából – 26.52 – való: „Tedd vissza helyére kardodat, mert akik kardot fognak, kard által vesznek el.”

Az emberiség szellemi nagyjai évezredek óta törik a fejüket, mi módon, milyen eszközökkel lehetne általános – és persze garantált – békességet teremteni a Föld nevű bolygón, az emberek között. Karácsonykor, a Megváltó születésére gondolva mindig felötlik bennem Jézusnak a nyolc boldogságról mondott beszéde. A köznapi szóval jelzett „recept” tehát adott. Ezt külön-külön, mindenkinek magában kellene elhatározni és betartatni. Bizony, ez igen próbára tesz mindenkit. Ezért aztán még nem sikerült célba érniük. Azért mondom többes számban, mert ezt csak együttesen, valamennyiünk akaratából kellene megoldanunk.

Évekkel ezelőtt felkérést kaptam, hogy a „Béke szolgálatában” címmel készülő könyv kéziratát javítgassam, és írjak a könyv élére előszót. A téma: Irak, Irán, Ciprus, Kambodzsza múltja és jelene. A feladatot szívesen vállaltam. A munka lényeges mondanivalója ez volt: „Különböző kultúrák, civilizációk csak akkor tudnak békességben megenni egymás mellett, ha a különböző oldalon állók törekednek a másik jobb megértésére.”

Mi a szomszédunkkal próbáljunk együtt élni - békében. Gondolom, minden világbékére való törekvés itt kezdődik.

Bíró András